

9 Ιανουαρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εφεσείων,

v.

ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΜΙΧΑΗΛ ΛΑΖΑΡΙΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5176 & 5292.)

-
- Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 137 — Δικαίωμα άσκησης έφεσης υπό του Γενικού Εισαγγελέα εναντίον αποφάσεων Ποινικών Δικαστηρίων — Δεν καλύπτει την άσκηση εφέσεων εναντίον αθωωτικών αποφάσεων και ποινών που επιβάλλονται από το Κακούργιοδικείο — Κατά πόσο η διάκριση που δημιουργείται είναι εύλογη. 5
- Ο περί Δικαστηρίων Νόμος 1960 (N 14/60) άρθρο 25 (2) — Δικαίωμα άσκησης έφεσης εναντίον αποφάσεων Ποινικών Δικαστηρίων — Οι εισαγωγικές διατάξεις του άρθρου 25 (2) συναρτούν την ύπαρξη του δικαιώματος με το άρθρο 137 του Κεφ. 155.
- Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 188.1 — Διασώζει τους νόμους οι οποίοι ίσχυαν κατά τον χρόνο της ανακήρυξης της Κυπριακής Δημοκρατίας υπό τον όρο ότι αυτοί συνάδουν ή είναι δυνατός ο εναρμονισμός τους με το Σύνταγμα, με την τροποποίηση, τη μεταβολή ή προσθήκη στις διατάξεις τους. 10
- Νομοθεσία — Τροποποίηση προϋπάρχουσας νομοθεσίας — Αρμοδιότητα για τροποποίησή της και εναρμονισμό της με το Σύνταγμα — Σύνταγμα άρθρο 188.4 — Κατά πόσο υπάρχει σύγκρουση μεταξύ του άρθρου αυτού και του άρθρου 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155. 15
- Τεκμήριο συνταγματικότητας των νόμων — Δεν ισχύει αναφορικά με τη νομοθεσία που προϋπήρχε του Συντάγματος. 20
- Νομολογία — Τι υποστηρίζει η προϋπάρχουσα νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με το θέμα αντινομίας μεταξύ του άρθρου 137 του Κεφ. 155 και του Συντάγματος και κατ' επέκταση με το δικαίωμα έφεσης υπό του Γενικού Εισαγγελέα κατά αθωωτικών αποφάσεων και ποινών του Κακούργιοδικείου. 25

2 Α.Α.Δ. Γεν. Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη & Άλλου

5 Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας διεκδικεί νόμιμο δικαίωμα να εφεσβάλει την ποινή και την αβωτική απόφαση που επέβαλε το Κακουργιοδικείο στις ποινικές εφέσεις υπ' αρ. 5176 και 5292 αντίστοιχα. Σύμφωνα με την εισήγησή του το άρθρο 137 του Κεφ. 155 πρέπει να εφαρμοσθεί υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 188 του Συντάγματος, διαδικασία η οποία όπως εισηγήθηκε, επιβάλλει την τροποποίηση του άρθρου 137 με τη συμπερίληψη και του Κακουργιοδικείου στα Επαρχιακά Δικαστήρια.

10 Προς υποστήριξη της εισήγησης του ο Γενικός Εισαγγελέας επικαλέσθηκε το πνεύμα του κεφαλαίου Χ και τις διατάξεις των άρθρων 156 και 159 του Συντάγματος και υπέβαλε επίσης ότι δεν υπήρξε δικαστικό προηγούμενο που να ανατρέπει την εισήγησή του.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού έκαμε εκτεταμένη αναφορά στη σχετική νομολογία απέρριψε την εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα και απεφάνθηκε ότι:

Α. Υπό Πικη Δ. συμφωνούντων και των Δικαστών Κούρρη, Παπαδόπουλου, Χατζησαγγάρη, Νικήτα και Αρτεμίδα:

20 1. Όπως προκύπτει από το άρθρο 188.4 του Συντάγματος και τη νομολογία, η αρμοδιότητα για τροποποίηση για εναρμονισμό των διατάξεων της προϋχούσας νομοθεσίας με το Σύνταγμα, καθώς και η ευχέρεια προσαρμογής τους όπου διαπιστώνεται αντίθεση προς το Σύνταγμα, αποδίδεται στην Δικαστική Εξουσία.

25 2. Το θέμα που εγείρει ο Γενικός Εισαγγελέας μπορεί να θεωρηθεί ως λελυμένο από τη νομολογία η οποία υποστηρίζει ότι το Ανώτατο Δικαστήριο δεν διαπίστωσε οιαδήποτε αντινομία μεταξύ του Συντάγματος και του άρθρου 137 του Κεφ. 155.

30 3. Δεν καθιερώνεται υπό του Συντάγματος δικαίωμα έφεσης στο Ανώτατο Δικαστήριο από αποφάσεις πρωτόδικων δικαστηρίων. Η θεσμοθέτηση δικαιώματος έφεσης ανάγεται στη Νομοθετική Εξουσία.

35 4. Το δικαίωμα έφεσης με βάση το άρθρο 156 του Συντάγματος περιορίζεται σε αποφάσεις που αφορούν εγκλήματα που προσδιορίζονται στο άρθρο εκείνο του Συντάγματος. Το άρθρο 156 κατέστη ανενεργό ενόψει των γεγονότων που οδήγησαν στην θέσπιση του περί της Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλοι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (Ν. 33/64).

40 5. Οι διατάξεις του άρθρου 159 του Συντάγματος που πραγματεύονται αποκλειστικά τη σύνθεση των πρωτόδικων δικαστηρίων σε όλες τις υποθέσεις δεν εξυπακούουν δικαίωμα έφεσης υπό του Γενικού Εισαγγελέα.

6. Εφ' όσον το άρθρο 137 του Κεφ. 155 δεν προσκρούει σε καμμία συνταγματική διάταξη δεν επιβάλλεται τροποποίησή του βάσει του άρθρου 188 του Συντάγματος.

Υπό Πογιατζή Δ.·:

1. Το θέμα που εγείρεται στις παρούσες εφέσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί ως λελυμένο από τη νομολογία χωρίς οιαδήποτε περαιτέρω εξέταση, για τον λόγο ότι η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα εμπλέκει πολύ ευρύτερο φάσμα συνταγματικών προνοιών ώστε να είναι αδύνατο να λεχθεί ότι το Ανώτατο Δικαστήριο έχει ποτέ εκδώσει την ετυμηγορία του πάνω στο θέμα. 5
2. Ενδεχομένη συνέπεια της άρνησης του Δικαστηρίου να εξετάσει την ουσία της εισήγησης του Γενικού Εισαγγελέα για τους λόγους που επικαλούνται οι εφεσίβλητοι θα ήταν η διατήρηση στο κείμενο της επίδικης νομοθετικής διάταξης προνοιών που δυνατόν να μη συνάδουν με το Σύνταγμα κατά παράβαση του άρθρου 188 του Συντάγματος. Η μορφή και η έκταση της προσαρμογής με τη διαγραφή της λέξης "Επαρχιακό" από το κείμενο του άρθρου 137 (1) καλύπτεται από την παράγραφο 5 (β) του πιο πάνω άρθρου του Συντάγματος όπως έχει ερμηνευθεί και εφαρμοσθεί από τη νομολογία μας. 10
3. Η διάκριση που καθιερώνει το άρθρο 137 (1) του Κεφ. 155 αναφορικά με το δικαίωμα έφεσης του Γενικού Εισαγγελέα μεταξύ αποφάσεων Επαρχιακών Δικαστηρίων, εφ' ενός και Κακουργιοδικείων αφ' ετέρου είναι εύλογη ενόψει της διαφορετικής σύνθεσης των δύο Δικαστηρίων. 15
4. Εφ' όσον η ερμηνεία του άρθρου 25 (2) του Νόμου 14/60 σε συνδυασμό με το άρθρο 137 (1) του Κεφ. 155 στις υποθέσεις *Πουρής* και *Ερμογένους* δεν αμφισβητήθηκε από τον Γενικό Εισαγγελέα και εφόσον το Ανώτατο Δικαστήριο δεν επέστημε ότι επιβάλλεται η προσαρμογή του άρθρου 137 (1) ώστε να συνάδει προς τις διατάξεις και το πνεύμα του Συντάγματος οι υπό εξέταση εφέσεις θεωρούνται ότι έχουν αποτύχει. 20

Οι εφέσεις απορρίπτονται. 25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Γενικός Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη & Άλλου (1991) 2 Α.Α.Δ. 330

Γενικός Εισαγγελέας ν. Αρτεμίου & Άλλου (1991) 2 Α.Α.Δ. 150

Attorney - General v. Pouris and Others (1979) 2 C.L.R. 15

Δημοκρατία ν. Ερμογένους (1990) 2 Α.Α.Δ. 459

2 Α.Α.Δ. Γεν. Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη & Άλλοι

- Attorney - General v. Kouppis and Others* (1961) C.L.R. 188·
Attorney - General v. Djeredjian and Another (1967) 2 C.L.R. 158·
Δημοκρατία ν. Κυριάκου & άλλον (1990) 2 Α.Α.Δ. 264·
- 5 *Rodosthenous and Another v. Republic* (1961) C.L.R. 48·
Hinis v. the Police (1963) 1 C.L.R. 14·
Christofi v. The Police (1970) 2 C.L.R. 117·
Georgadji and Another v. Republic (1971) 2 C.L.R. 229·
- 10 *The Republic v. N.P. Loftis*, 1 R.S.C.C. 30·
Fethi v. The Republic (1962) C.L.R. 151·
The United Bible Societies (Gulf) v. Hadjikakou (Πολιτική Έφεση Αρ. 7413, ημερομηνίας 28.5.90)·
- 15 *Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides* (1966) 3 C.L.R. 640·
Improvement Board of Eylenja v. Constantinou (1967) 1 C.L.R. 167·
Γενικός Εισαγγελέας ν. Γεωργίου (1984) 2 Α.Α.Δ. 251·
- 20 *Healey v. Ministry of Health* [1954] 3 All E.R. 449·
Wandsworth London BC v. Winder [1984] 3 All E.R. 83·
R v. Spencer [1985] 1 All E.R. 673·
- 25 *Williams v. Fawcett* [1985] 1 All E.R. 787·
The Republic v. Samson (1977) 2 C.L.R. 1·
The Republic v. Liasis (1973) 2 C.L.R. 283·
The Attorney General v. Kouppis and Others, 1 R.S.C.C. 115·
- 30 *Pelides v. The Republic and another*, 3 R.S.C.C. 13·
Fekkas v. E.A.C. (1967) 1 C.L.R. 173·
Tzirkalli v. Republic, 1 R.S.C.C. 36·
District Officer of Nicosia v. Hadji Yianni, 1 R.S.C.C. 79·
- 35 *Stylianou v. The Police*, 1962 C.L.R. 152·
The Republic v. Demetriades (1977) 3 C.L.R. 213·

Ioannides and Others v. The Republic (1979) 3 C.L.R. 295·

The Holy See of Kitium v. Municipal Council of Limassol, 1 R.S.C.C. 15·

The Mayor etc of Nicosia v. The Cyprus Oil Industries Ltd, 2 R.S.C.C. 107·

5

Έφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης.

Έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας εναντίον της αθωωτικής απόφασης του Κακουργιοδικείου Λευκωσίας (Αρτέμης, Π.Ε.Δ., Γλ. Μιχαηλίδης, Προσ. Α.Ε.Δ. Ναθανήλ Ε.Δ.) (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 6982/90) με την οποία ο κατηγορούμενος αθωώθηκε και απαλλάχθηκε σε 23 κατηγορίες, 21 από τις οποίες αφορούσαν πλαστογραφία επισήμων εγγράφων κατά παράβαση των άρθρων 331, 333 (α) (δ) (ι), 337 και 20 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 και αντίστοιχες κατηγορίες για κυκλοφορία των πλαστών αυτών εγγράφων με βάση και το άρθρο 339 του Ποινικού Κώδικα. Επίσης μια κατηγορία για συνωμοσία προς διάπραξη κακουργήματος, κατά παράβαση των άρθρων 371 και 20 του Ποινικού Κώδικα, καθώς και μια κατηγορία για κατοχή πλάκας ή οργάνου κατάλληλου για τη δημιουργία αποτυπώματος κατά παράβαση του άρθρου 359 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154.

10

15

20

Ο εφεσείων παρουσιάζεται αυτοπροσώπως μαζί με τον Σ. Μάτσα, Ανώτερο δικηγόρο της Δημοκρατίας, Τ. Πολυχρονίδου (δ/δα) δικηγόρο της Δημοκρατίας Α' και Λ. Δημητριάδου (δ/δα) δικηγόρο της Δημοκρατίας.

25

30

Π. Σολωμονίδης με Ε. Καττιμέρη (κα), για τον εφεσίβλητο στη ποινική έφεση 5176.

Λ. Κληρίδης και Κ. Κακουλλή (δ/δα), για τον εφεσίβλητο στη ποινική έφεση 5292.

Cur. adv. vult.

35

5 ΠΙΚΗΣ, Δ. Είμεθα ομόφωνοι ως προς το αποτέλεσμα των δύο εφέσεων. Με το σκεπτικό της απόφασης που ακολουθεί συμφωνούν οι Δικαστές Κούρρης, Παπαδόπουλος, Χατζησαγγάρης, Νικήτας και Αρτεμίδης. Ο Δικαστής Πογιατζής θα εκδώσει ξεχωριστή απόφαση.

10 ΠΙΚΗΣ, Δ. : Το πρώτο, και στο στάδιο αυτό των εφέσεων, το μόνο επίδικο θέμα είναι η νομιμοποίηση του Γενικού Εισαγγελέα να εφεσιβάλει την ποινή που επιβλήθηκε από το Κακουργιοδικείο (Ποινική Έφεση Αρ. 5176), και την αθωωτική απόφαση του ίδιου δικαστηρίου σε άλλη υπόθεση (Ποινική Έφεση Αρ. 5292). Προηγήθηκαν δυο αιτήσεις του Γενικού Εισαγγελέα για τον καθορισμό της σύνθεσης του δικαστηρίου που θα εκδίκασε αυτές τις εφέσεις :-

15 (Α) Οι Εναρκτήριοι Πρωτογενείς Αιτήσεις 1/91 και 2/91 που απορρίφθηκαν με την απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις 16/4/91, (βλ. (1991) 2 Α.Α.Δ. 150), και

20 (Β) Αίτηση για τη διεύρυνση του Εφετείου που εγκρίθηκε κατά πλειοψηφία και αποτέλεσε το προοίμιο για τον καθορισμό της σημερινής διευρημένης σύνθεσης του Εφετείου [βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη (1991) 2 Α.Α.Δ. 330 και Αρτεμίου (1991) 2 Α.Α.Δ. 150.*

25 Το θέμα που θα εξετάσουμε είναι το παραδεκτό των δυο εφέσεων του Γενικού Εισαγγελέα.

30 Οι καθ' ων η αίτηση αμφισβήτησαν το δικαίωμα του Γενικού Εισαγγελέα να εφεσιβάλει τις δυο αποφάσεις, με το επιχείρημα ότι ούτε το Σύνταγμα ούτε η νομοθεσία παρέχει δικαίωμα στο Γενικό Εισαγγελέα να εφεσιβάλει αθωωτικές αποφάσεις του Κακουργιοδικείου, ή αποφάσεις για τον καθορισμό της ποινής. Η απουσία τέτοιου δικαιώματος διαπιστώθηκε ευθέως από το Ανώτατο Δικαστήριο σε δυο αποφάσεις του Εφετείου, και έμμεσα σε αριθμό

άλλων αποφάσεων. Στην *Attorney-General v. Pouris and Others* (1979) 2 C.L.R. 15, το Εφετείο με διευρημένη σύνθεση αποφάσισε (κατά πλειοψηφία) ότι δε χωρεί έφεση κατ' αθωωτικών αποφάσεων του Κακουργιοδικείου από το Γενικό Εισαγγελέα, και στη *Δημοκρατία ν. Ερμολόγους* (1990) 2 Α.Α.Δ. 459, ότι δεν παρέχεται δικαίωμα στο Γενικό Εισαγγελέα να εφεσιβάλλει την ποινή που επιβάλλεται από το Κακουργιοδικείο. Στη *Pouris* κρίθηκε ότι το δικαίωμα έφεσης εναντίον αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων που προβλέπεται στο άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν 14/60) τελεί υπό την αίρεση των εισαγωγικών διατάξεων του ίδιου άρθρου που συναρτούν την ύπαρξη του δικαιώματος με τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο - Κεφ. 155. Και εφόσο το Κεφ. 155 δεν παρείχε δικαίωμα στο Γενικό Εισαγγελέα να εφεσιβάλλει αθωωτικές αποφάσεις του Κακουργιοδικείου, αποφασίστηκε ότι η έφεσή του ήταν ανυπόστατη. Με το ίδιο σκεπτικό κρίθηκε και η *Ερμολόγους*, αφού διαπιστώθηκε ότι το Κεφ. 155 δεν παρέχει στο Γενικό Εισαγγελέα δικαίωμα να εφεσιβάλλει την ποινή που επιβάλλεται από το Κακουργιοδικείο. Το γεγονός, παρατήρησε το Εφετείο στην τελευταία απόφαση, ότι σε περιορισμένο αριθμό υποθέσεων [βλ. μεταξύ άλλων, *The Attorney-General v. Koupis and Others* (1961) C.L.R. 188; *Attorney-General v. Hagop Michael Djeredjian and Another* (1967) 2 C.L.R. 158; και *Δημοκρατία ν. Κυριάκου & Άλλου* (1990) 2 Α.Α.Δ. 264, το Εφετείο είχε επιληφθεί εφέσεων του Γενικού Εισαγγελέα κατά της ποινής που επιβλήθηκε από το Κακουργιοδικείο, δε μετέβαλε το δικαιοδοτικό πλαίσιο που προσδιόρισε η νομοθεσία. Εκτός από τη *Pouris* και *Ερμολόγους*, και σειρά προηγούμενων αποφάσεων του Εφετείου υποστηρίζει ότι το δικαίωμα έφεσης που παρέχεται από το άρθρο 25(2) του Ν 14/60 περιορίζεται από τις διατάξεις του Κεφ. 155. [Βλ. μεταξύ άλλων, *Rodosthenous and Another v. Republic* (1961) C.L.R. 48, *Hinis v. The Police* (1963) 1 C.L.R. 14, *Christofi v. The Police* (1970) 2 C.L.R. 117, και *Georgadji and Another v. Republic* (1971) 2 C.L.R. 229]. Το δικαίωμα του Γενικού Εισαγγελέα να εφεσιβάλλει αποφάσεις ποινικού δικαστηρίου προσδιορίζεται στο άρθρο 137

του Κεφ. 155.

5 Ο Γενικός Εισαγγελέας αναγνώρισε στο στάδιο των αγορεύσεων ότι η νομολογία δεν αφήνει περιθώρια για αμφισβήτηση της ερμηνείας που δόθηκε στις πρόνοιες του άρθρου 25(2) του Ν 14/60, και επίσης ότι το Σύνταγμα δεν καθιερώνει δικαίωμα έφεσης [βλ. *Γενικός Εισαγγελέας ν. Γεωργίου* (1984) 2 Α.Α.Δ. 251]. Εισηγήθηκε όμως ότι οι σχετικές διατάξεις της Ποινικής Δικονομίας, και συγκεκριμένα το άρθρο 137 που θεσπίστηκε πριν την εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας, πρέπει να τύχει εφαρμογής υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 188 του Συντάγματος, διαδικασία που επιβάλλει την τροποποίηση του άρθρου 137 ώστε ο όρος "Επαρχιακό Δικαστήριο" να αναπροσαρμοστεί με την προσθήκη και του "Κακουργιοδικείου" στα δικαστήρια οι αποφάσεις των οποίων υπόκεινται σε έφεση βάσει των προνοιών του. Η τροποποίηση του άρθρου 137 με τη συμπερίληψη και του Κακουργιοδικείου επιβάλλεται, όπως ανέφερε, και σημειώνουμε συνοπτικά, από -

20 (α) Το πνεύμα του Κεφ. Χ του Συντάγματος που στοιχειοθετεί τις δικαιοδοσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου,

25 (β) τις διατάξεις του άρθρου 156 που προβλέπουν και ρυθμίζουν τη σύνθεση του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται κατηγοριών για έσχατη προδοσία και άλλων αδικημάτων κατά της ασφάλειας της Δημοκρατίας, του Συντάγματος και της συνταγματικής τάξης, όπου γίνεται αναφορά και στο ενδεχόμενο έφεσης, και

30 (γ) τις διατάξεις του άρθρου 159 που κάμνουν πρόνοια για τον ορισμό της σύνθεσης των κατώτερων δικαστηρίων, περιλαμβανομένης και της περίπτωσης που οι διάδικοι ανήκουν σε ξεχωριστές κοινότητες.

Ο Γενικός Εισαγγελέας υπόβαλε ότι η ανάγκη για αναπροσαρμογή του άρθρου 137, προς το σκοπό εναρμονισμού του με το Σύνταγμα, δεν εξετάστηκε σε καμιά προη-

γούμενη απόφαση και, επομένως, δεν παρεμβάλλεται οποιοδήποτε δικαστικό προηγούμενο που να ανατρέπει την εισήγησή του. Αντίθετα, ο κ. Κληρίδης υπόβαλε ότι το εγχειρόμενο θέμα έχει επιλυθεί άμεσα ή έμμεσα από τις αποφάσεις στη *Routis* και *Ερμολένους*. Και στις δυο εφέσεις κρίθηκε ότι οι διατάξεις του άρθρου 137 αποκλείουν την άσκηση έφεσης από το Γενικό Εισαγγελέα εναντίον αθωωτικών αποφάσεων και αποφάσεων του Κακουργιοδικείου που καθορίζουν την ποινή. 5

Το άρθρο 188.1 διασώζει τους νόμους οι οποίοι ίσχυαν κατά το χρόνο ανακήρυξης της Δημοκρατίας, υπό τον όρο ότι αυτοί συνάδουν ή είναι δυνατός ο εναρμονισμός τους με το Σύνταγμα, με την τροποποίηση, τη μεταβολή ή προσθήκη των διατάξεών τους. Η παράγραφος 4 του άρθρου 188 διασαφηνίζει ότι η εξουσία για τροποποίηση της προϊσχύουσας νομοθεσίας περιλαμβάνει και ευχέρεια προσαρμογής των προνοιών της προς το οκοπό συμμόρφωσης με τις σχετικές συνταγματικές διατάξεις. Η φύση και έκταση της αρμοδιότητας για τροποποίηση που παρέχει το Σύνταγμα, διευκρινίστηκε σε σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. 10 15 20

Προκύπτει από το κείμενο του άρθρου 188.4 και τις αποφάσεις στις *The Republic v. N. P. Loftis*, 1 R.S.C.C. 30, *Fethi v. The Republic* (1962) C.L.R. 151, και *The United Bible Societies (Gulf) v. Hadjidakou* στην οποία η απόφαση δόθηκε στις 28/5/90 και θα δημοσιευθεί στους τόμους των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (1990) 1 Α.Α.Δ.), ότι η αρμοδιότητα για τροποποίηση για τον εναρμονισμό των διατάξεων της προϊσχύουσας νομοθεσίας με το Σύνταγμα, καθώς και η ευχέρεια προσαρμογής τους όπου διαπιστώνεται αντίθεση με το Σύνταγμα, αποδίδεται στη Δικαστική Εξουσία. Το τεκμήριο της συνταγματικότητας των νόμων (βλ. μεταξύ άλλων, *Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides* (1966) 3 C.L.R. 640 και *Improvement Board of Eylenja v. Constantinou* (1967) 1 C.L.R. 167), που ισχύει σε σχέση με τη νομοθεσία που θεσπίστηκε μετά την εγκαθίδρυση της Δη- 25 30 35

5 μοκρατίας, δεν ισχύει αναφορικά με τη νομοθεσία που
 προϋπήρχε του Συντάγματος. Αντίθετα, το άρθρο 188 κα-
 θιστά τον έλεγχο του εναρμονισμού της ισχύουσας κατά
 το 1960 νομοθεσίας με το Σύνταγμα πρωτογενή δικαστική
 10 αρμοδιότητα. Κατά συνέπεια οι αποφάσεις στη *Rouris* και
Ερμογένους, και προγενέστερες αποφάσεις, υποστηρίζουν
 τη θέση ότι το Ανώτατο Δικαστήριο δε διαπίστωσε οποια-
 δήποτε αντινομία μεταξύ των προνοιών του άρθρου 137
 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου και των προνοιών
 15 του Συντάγματος. Και με αυτό το σκεπτικό το θέμα το
 οποίο εγείρεται μπορεί να θεωρηθεί ως λελυμένο από τη
 νομολογία.

15 Αλλά, και ανεξάρτητα από τις επιπτώσεις της νομολο-
 γίας, η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα δε μπορεί να
 γίνει αποδεκτή για τους εξής λόγους :

(α) Το Σύνταγμα, όπως έχουμε επισημάνει, δεν καθιε-
 ρώνει δικαίωμα έφεσης στο Ανώτατο Δικαστήριο από
 αποφάσεις των πρωτόδικων δικαστηρίων. Η θεσμοθέτηση
 δικαιώματος έφεσης ανάγεται στη Νομοθετική Εξουσία
 20 (βλ. μεταξύ άλλων, *Γενικός Εισαγγελέας ν. Γεωργίου*
 (1984) 2 Α.Α.Δ. 251. Βλ. επίσης, *Healey v. Ministry of*
Health [1954] 3 All E.R. 449, *Wandsworth London BC v.*
Winder [1984] 3 All E.R. 83, 106, *R. v. Spencer* [1985] 1 All
 E.R. 673, και *Williams v. Fawcett* [1985] 1 All E.R. 787).

25 (β) Το άρθρο 156 του Συντάγματος πραγματεύεται ει-
 δικά τη διάρθρωση και σύνθεση του Δικαστηρίου που επι-
 λαμβάνεται της εκδίκασης εγκλημάτων έσχατης προδο-
 σίας, και εγκλημάτων κατά της ασφάλειας και της
 συνταγματικής τάξης της Δημοκρατίας. Δεν εγείρεται
 30 προς εξέταση σ' αυτή τη διαδικασία η σημασία του όρου "η
 έφεσις ..." στο εισαγωγικό μέρος της δεύτερης παραγρά-
 φου του άρθρου 156, και για το λόγο αυτό δε θα δώσουμε
 οριστική απάντηση στο θέμα. Όποιες όμως κι' αν είναι οι
 35 συνέπειες της αναφοράς σε έφεση στο άρθρο 156, η σημα-
 σία και το πλαίσιο άσκησης οποιουδήποτε δικαιώματος
 που δυνατό να παρέχεται, περιορίζεται σε εφέσεις ενα-

ντίον της ετυμγορίας του Δικαστηρίου σε αποφάσεις που αφορούν εγκλήματα τα οποία προσδιορίζονται στο άρθρο εκείνο του Συντάγματος. Περαιτέρω, εάν κατοχυρώνεται δικαίωμα έφεσης από το άρθρο 156, το δικαίωμα πηγάζει ευθέως από το Σύνταγμα και αναφέρεται ειδικά σε αποφάσεις του δικαστηρίου που ορίζεται από το άρθρο 156.

5

Προς ολοκλήρωση της εικόνας σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 156 του Συντάγματος, επισημαίνεται ότι στην υπόθεση *The Republic v. Nicolaos Samson* (1977) 2 C.L.R. 283, διαπιστώθηκε ότι το άρθρο αυτό κατέστη ανενεργό ενόψει των γεγονότων τα οποία οδήγησαν στη θέσπιση του περί της Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (N 33/64). [Βλ. επίσης, *The Republic v. Andreas Liassis* (1973) 2 C.L.R. 283].

10

(γ) Το άρθρο 159 του Συντάγματος πραγματεύεται, μεταξύ άλλων, και ορίζει ότι όπου οι διάδικοι ανήκουν σε διαφορετικές κοινότητες, το δικαστήριο απαρτίζεται από δικαστές που ανήκουν και στις δυο κοινότητες. Στην υπόθεση *The Attorney-General v. Kyriakos Kouppis and 2 Others*, 1 R.S.C.C. 115, 119, αποφασίστηκε ότι οι παράγραφοι 1 - 5 του άρθρου 159 αναφέρονται αποκλειστικά στην πρωτόδικη δικαιοδοσία των κατώτερων δικαστηρίων. Ο Γενικός Εισαγγελέας υπόβαλε ότι οι διατάξεις του άρθρου 159, ιδιαίτερα εκείνες που αφορούν την κοινοτική ισορροπία που το Σύνταγμα σκοπεύει να εξασφαλίσει στην απονομή της δικαιοσύνης (παράγραφος 3), εξυπακούουν και την παροχή δικαίωματος έφεσης κατ' αποφάσεων όλων των ποινικών δικαστηρίων. Η εξουσία για τροποποίηση της προϋσχύουσας νομοθεσίας για τον εναρμονισμό της με το Σύνταγμα είναι, όπως τόνισε, ευρεία και περιλαμβάνει και την προσαρμογή της ώστε να συνάδει με το Σύνταγμα (άρθρο 184.4). Στη *Nicos Pelides v. The Republic and Another*, 3 R.S.C.C. 13, αποφασίστηκε ότι η εξουσία για προσαρμογή περικλείει και την ευχέρεια ανάταξης (recasting) των προνοιών της νομοθεσίας. Εφόσο η τροποποίηση συνάδει με τους σκοπούς και τις ρητές επιδιώξεις της νομοθεσίας, παρέχεται ευρεία ευχέρεια για προσαρμο-

15

20

25

30

35

5 γή των διατάξεών της ώστε να συνάδουν με το Σύνταγμα·
 όχι όμως και εξουσία για την πλήρωση κενών [βλ. μεταξύ
 άλλων, *Yiannakis Fekkas v. E.A.C.* (1967) 1 C.L.R. 173,
Tzirkalli v. Republic, 1 R.S.C.C. 36, *District Officer Nicosia*
 5 *v. Hadji Yianni*, 1 R.S.C.C. 79, και *Stylianou v. The Police*
 (1962) C.L.R. 152]. Υπό το φως των ανωτέρω, ο Γενικός
 Εισαγγελέας εισηγήθηκε ότι δικαιολογείται η αναπροσαρ-
 μογή του άρθρου 137 με την ένθεση και του "Κακουργιοδι-
 10 κείου" στα δικαστήρια οι αποφάσεις των οποίων υπόκει-
 νται σε έφεση από το Γενικό Εισαγγελέα.

15 Αν γινόταν δεκτή η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα,
 ότι οι διατάξεις του άρθρου 159 εξυπακούουν και δικαίω-
 μα έφεσης, τότε θα έπρεπε να καταλήξουμε ότι το δικαίω-
 μα αυτό ενυπάρχει σε όλες τις αποφάσεις του πρωτόδικου
 15 δικαστηρίου, δεδομένου ότι το άρθρο 159 πραγματεύεται
 τη σύνθεση των πρωτόδικων δικαστηρίων σε όλες τις υπο-
 θέσεις. Η θέση αυτή προσκρούει στην απόφαση *Γενικός*
Εισαγγελέας ν. Γεωργίου, ανωτέρω, και έρχεται σε αντίθε-
 20 ση με τις διατάξεις του ίδιου του άρθρου 159 που πραγμα-
 τεύεται αποκλειστικά τη σύνθεση των πρωτόδικων δικα-
 στηρίων.

25 Καταλήγουμε ότι το άρθρο 137 του Κεφ. 155 δεν προ-
 σκρούει σε καμιά συνταγματική διάταξη η οποία να επι-
 βάλλει την τροποποίησή του βάσει του άρθρου 188 του
 Συντάγματος.

30 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Με τις δυο υπό συζήτηση ποινικές
 εφέσεις, ο Εφεσίων ευπαίδευτος Γενικός Εισαγγελέας
 διεκδικεί δικαίωμα να ασκεί έφεση εναντίον αθωωτικής
 απόφασης Κακουργιοδικείου και εναντίον απόφασης Κα-
 35 κουργιοδικείου που αφορά την επιβολή ποινής, δικαίωμα
 που το Ανώτατο Δικαστήριο του έχει στο παρελθόν αρνη-
 θεί κυρίως με τις αποφάσεις που εξέδωσε στις υποθέσεις
Attorney-General v. Pouris and Others (1979) 2 C.L.R. 15,
 και *Δημοκρατία ν. Ερμογένους και άλλων* (1990) 2 Α.Α.Δ.
 35 459 με το σκεπτικό ότι δικαίωμα εφέσεως ασκείται μόνο
 στις περιπτώσεις που ρητά αναγνωρίζεται από το νόμο

και ότι οι περιοριστικές διατάξεις του άρθρου 137(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, οι οποίες δεν παρέχουν το αιτούμενο δικαίωμα στο Γενικό Εισαγγελέα, εξακολουθούν να ισχύουν και μετά την ψήφιση του άρθρου 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60). Το πιο πάνω σκεπτικό ήταν το αποτέλεσμα ερμηνείας από το Ανώτατο Δικαστήριο του άρθρου 25(2) του Νόμου 14 του 1960, σε συνδυασμό με το άρθρο 137(1) του Κεφ. 155 στη μορφή που είχε θεσπιστεί και ήταν σε ισχύ κατά την ημέρα έναρξης της ισχύος του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Με σημαντική δήλωσή του ενώπιόν μας στη διάρκεια της ακρόασης των εφέσεων αυτών, ο ευπαίδευτος Γενικός Εισαγγελέας διευκρίνισε ότι δεν αμφισβητεί την ορθότητα της ερμηνείας των πιο πάνω νομοθετικών διατάξεων την οποία είχε κάμει το Ανώτατο Δικαστήριο ώστε να αχθεί στο συμπέρασμα-ετυμηγορία του στις εν λόγω δυο αποφάσεις του ότι δεν παρέχουν σ' αυτόν το δικαίωμα εφέσεως που σήμερα διεκδικεί εκ νέου. Δέχεται ο Εφεσίων ότι η πρόνοια του άρθρου 137(1), ως έχει σήμερα, δεν του παρέχει το δικαίωμα να ασκεί έφεση είτε εναντίον της αθωωτικής απόφασης του Κακούργιοδικείου που αποτελεί το αντικείμενο της Ποινικής Έφεσης αρ 5292, ούτε της απόφασης με την οποία το Κακούργιοδικείο επέβαλε ποινή στον Εφεσίβλητο Χριστάκη Μιχαήλ Λαζαρίδη, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της Ποινικής Έφεσης αρ. 5176. Επιπρόσθετα, ο Εφεσίων δεν ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα που διεκδικεί πηγάζει απ' ευθείας από μια οποιαδήποτε πρόνοια του Συντάγματος.

Ως αποτέλεσμα της πιο πάνω δήλωσης, η υπόθεση του Εφεσίωντα έχει συρρικνωθεί στο εξής ένα και μοναδικό επιχείρημα:- Λέγει ο ευπαίδευτος Γενικός Εισαγγελέας ότι οι πρόνοιες των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 153, της παραγράφου 1 του άρθρου 155, και των άρθρων 156, 159 και 28 του Συντάγματος, εξετάζόμενες σε συνδυασμό μεταξύ τους και υπό το φως του όλου πνεύματος του Συντάγματος και του συστήματος δικοινοτικής δικαιοσύνης

που είναι διάχυτο στο Μέρος Χ του Συντάγματος, επιβάλλουν την προσαρμογή των προνοιών του άρθρου 137* του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, κατά τρόπο ώστε να συνάδουν με τις πιο πάνω συνταγματικές πρόνοιες και φιλοσοφία, σύμφωνα πάντοτε με το άρθρο 188.4 του Συντάγματος. Η μορφή της προσαρμογής που εισηγείται είναι η διαγραφή της λέξης "Επαρχιακού" που περιέχεται στις παραγράφους (α) και (β) του εδαφίου (1) του άρθρου 137 του Κεφ. 155, ώστε να αρθεί ο περιορισμός που η παρουσία της λέξης αυτής επιβάλλει στο δικαίωμα του Γενικού Εισαγγελέα να ασκεί έφεση εναντίον απόφασης Κακουργιοδικείου η οποία είναι αθωωτική ή που αφορά την επιβολή ποινής.

Η θέση των Εφεσιβλήτων επί του προκειμένου είναι εκ διαμέτρου αντίθετη προς εκείνη του Εφεσελόντα. Οι Εφεσιβλήτοι λένουν ότι η εισήγηση του Εφεσελόντα δεν μπορεί να γίνει δεκτή για τους ακόλουθους τρεις λόγους: Πρώτο, γιατί τυχόν αποδοχή της από το Δικαστήριο θα σημαίνει την αναγνώριση στο Γενικό Εισαγγελέα του δικαϊώματος να ασκήσει τις υπό εξέταση ποινικές εφέσεις

25 *137(1) Ο Γενικός Εισαγγελεύς της Δημοκρατίας δύναται: (α) να ασκήση έφεσιν ή να εγκρίνη την άσκησιν εφέσεως εξ αθωωτικής αποφάσεως Επαρχιακού Δικαστηρίου εφ' οιωνδήποτε των ακολούθων λόγων:

(i) ότι δεν υπήρξεν απόδειξις βάσει της οποίας το Δικαστήριον ηδύνατο ευλόγως να διαπιστώσῃ πραγματικόν γεγονός ή γεγονότα αναγκαία δια την θεμελίωσιν τοιαύτης αποφάσεως·

30 (ii) ότι απόδειξις εγένετο πλημμελώς δεκτή ή απεκλείσθη·

(iii) ότι ο νόμος εφηρμόσθη πλημμελώς επί των πραγματικῶν γεγονότων·

(iv) ότι υπήρξεν αντικανονικότης διαδικασίας·

35 (β) να ασκήση έφεσιν ή να εγκρίνη την άσκησιν εφέσεως εξ αποφάσεως Επαρχιακού Δικαστηρίου επί τω λόγω ότι η ποινή ήτο ανεπαρκής.

(2).....

(3).....

κατά παρέκκλιση από το δικαστικό προηγούμενο που καθιερώθηκε κυρίως με τις αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Πουρής* (ανωτέρω) και *Ερμογένους* (ανωτέρω), χωρίς να υφίστανται οι προϋποθέσεις που η νομολογία* έχει καθιερώσει για μια τέτοια παρέκκλιση. Δεύτερο, γιατί η εισήγηση του ευπαίδευτου Γενικού Εισαγγελέα για προσαρμογή των προνοιών του άρθρου 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, κάτω από το άρθρο 188.4 του Συντάγματος, έχει υποβληθεί στο παρελθόν στην υπόθεση *Photini P. Georghadji and Another v. The Republic* (1971) 2 C.L.R. 229, και το Ανώτατο Δικαστήριο την έχει απορρίψει ως αβάσιμη. Εν όψει των δυο αυτών λόγων, οι Εφεσιβλητοι συμπεραίνουν και ισχυρίζονται ότι το θέμα που εγείρεται στις παρούσες εφέσεις μπορεί να θεωρηθεί ως λελυμένο από τη νομολογία χωρίς οποιαδήποτε περαιτέρω εξέταση. Με την απόφαση που έχει μόλις απαγγείλει ο αδελφός Δικαστής κ. Γ. Πιχής η πλειοψηφία του Δικαστηρίου δέχεται το συμπέρασμα αυτό των Εφεσιβλήτων ως ορθό. Προσωπικά δεν το υιοθετώ και το απορρίπτω. Στο μοναδικό αυτό σημείο διαφωνίας μου προς την απόφαση της πλειοψηφίας οφείλεται αποκλειστικά η έκδοση της δικής μου αυτής απόφασης.

Θεωρώ σκόπιμο να εκφράσω τη διαφωνία μου και να παραθέσω τους λόγους για τους οποίους απορρίπτω το εν λόγω συμπέρασμα των Εφεσιβλήτων στο παρόν στάδιο και πριν αναφερθώ στον τρίτο λόγο που προβάλλουν οι Εφεσιβλητοι εναντίον της εισήγησης του Εφεσείοντα.

Είναι αλήθεια ότι στην υπόθεση *Φωτεινή Γιωρκάτζη* (ανωτέρω) το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την εισήγηση της εφεσείουσας ότι υφίσταται αντινομία μεταξύ των προνοιών του άρθρου 137 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου και των προνοιών του άρθρου 155.1 του Συντάγματος ώστε να παρίσταται ανάγκη προσαρμογής της εν λόγω νομοθετικής διάταξης κατά τρόπο που να συνάδει με την εν λόγω συνταγματική διάταξη.

* *The Republic v. Demetriades* (1977) 3 C.L.R. 213, *Ioánnides and Others v. The Republic* (1979) 3 C.L.R. 295, *The Republic v. Sampson* (1977) 2 C.L.R. 1.

Όμως είναι φανερό ότι στην παρούσα εισήγηση του Εφεσείοντα εμπλέκεται πολύ ευρύτερο φάσμα συνταγματικών προνοιών ώστε να είναι αδύνατο να λεχθεί ότι το Ανώτατο Δικαστήριο έχει ποτέ εκδόσει την ετυμηγορία του αναφορικά με αυτή και ότι, με αυτό το σκεπτικό, το θέμα που εγείρει θα πρέπει να θεωρείται ως λελυμένο από τη νομολογία. Το επίδικο θέμα δεν έχει ποτέ συζητηθεί ή προβληθεί από οποιοδήποτε διάδικο πάνω στη βάση που έχει τεθεί ενώπιον μας από τον Εφεσείοντα στις παρούσες 5 εφέσεις. Επιπρόσθετα έχω τη γνώμη ότι η παρούσα περίπτωση διαφέρει από τις συνηθισμένες περιπτώσεις αποδοχής εισήγησης για παρέκκλιση από δικαστικό προηγούμενο, η οποία συμφωνώ ότι πρέπει να γίνεται μόνο στις 10 περιπτώσεις που υπάρχουν οι προϋποθέσεις που η νομολογία έχει καθιερώσει. Εδώ αντιμετωπίζουμε εισήγηση ότι 15 οι πρόνοιες κάποιας νομοθετικής διάταξης που θεσπίστηκε πριν το Σύνταγμα τεθεί σε ισχύ δεν συνάδουν με αριθμό συνταγματικών διατάξεων και με το όλο πνεύμα του Συντάγματος. Και καλούμεθα, ως εκ τούτου, να εκτελέσουμε το καθήκον που το ίδιο το Σύνταγμα μας επιβάλλει με το άρθρο 188, προβαίνοντας σε μικρής έκτασης προσαρμογή του κειμένου της νομοθετικής αυτής διάταξης κατά τρόπο ώστε να συνάδει με το Σύνταγμα. Το γεγονός ότι η ίδια νομοθετική διάταξη έχει ερμηνευτεί, ως έχει, σε 20 προηγούμενες δικαστικές αποφάσεις, χωρίς να εγερθεί από οποιοδήποτε διάδικο ή από το Δικαστήριο θέμα προσαρμογής της κάτω από το άρθρο 188 του Συντάγματος, δεν αποτελεί κώλυμα για μεταγενέστερη εξέταση του θέματος ακόμα και στην περίπτωση που είναι ενδεχόμενο η 25 εξέταση αυτή να οδηγήσει σε ερμηνεία του προσαρμοσμένου κειμένου της η οποία να είναι διαφορετική από την ερμηνεία που της είχε δοθεί πριν την προσαρμογή της. Ενδεχόμενη συνέπεια της άρνησης του Δικαστηρίου να εξετάσει την ουσία της εισήγησης του Εφεσείοντα για τους λόγους που έχουν προβάλει οι Εφεσίβλητοι, θα ήταν η 30 διατήρηση στο κείμενο της επίδικης νομοθετικής διάταξης προνοιών οι οποίες δυνατόν να μη συνάδουν προς το Σύνταγμα, κατά παράβαση του άρθρου 188 του Συντάγματος. Θα πρέπει επίσης να προσθέσω ότι η μορφή και η 35 έκταση της προσαρμογής με τη διαγραφή της λέξης "Επαρ-

40

χιακό" από το κείμενο του άρθρου 137(1) που εισηγείται ο Εφεσείων, καλύπτεται από την παράγραφο 5(β) του άρθρου 188 του Συντάγματος, όπως έχει ερμηνευθεί και εφαρμοσθεί από τη νομολογία μας. Ενδεικτικά αναφέρω 5
 επί του προκειμένου τις υποθέσεις *The Holy See of Kitium v. Municipal Council of Limassol*, 1 R.S.C.C. 15, *The Republic v. Loftis*, 1 R.S.C.C. 30, *Djirkalli v. The Republic*, 1 R.S.C.C. 36, *The Mayor etc of Nicosia v. The Cyprus Oil Industries Ltd*, 2 R.S.C.C. 107, και *Nicos Pelides v. Republic*, 3 R.S.C.C. 13. 10

Εν όψει των ανωτέρω θα πρέπει κατά τη γνώμη μου να εξεταστεί κατά πόσο υφίσταται ή όχι οποιαδήποτε αντινομία μεταξύ των προνοιών του άρθρου 137(1) του Κεφ. 155 και των συνταγματικών διατάξεων και του πνεύματος του Συντάγματος που επικαλείται ο Εφεσείων, ώστε να επιβállεται η προτεινόμενη προσαρμογή τους σύμφωνα με 15
 το άρθρο 188 του Συντάγματος. Με τη σημερινή απόφαση της η πλειοψηφία του Δικαστηρίου έχει, βέβαια, εξετάσει και αποφασίσει το επίδικο αυτό θέμα κατά τρόπο ο οποίος με βρίσκει απόλυτα σύμφωνο και τον οποίο, ως εκ τούτου υιοθετώ. Θα ήθελα μόνο να προσθέσω ότι η διάκριση που καθιερώνει το άρθρο 137(1) του Κεφ. 155 αναφορικά με το επίδικο δικαίωμα του Εφεσείοντα Γενικού Εισαγγελέα μεταξύ αποφάσεων Επαρχιακών Δικαστηρίων, αφ' ενός, και αποφάσεων Κακουργιοδικείων, αφ' 20
 ετέρου, είναι, κατά τη γνώμη μου, εύλογη εν όψει της διαφορετικής σύνθεσης των δυο Δικαστηρίων. Καμιά από τις συνταγματικές διατάξεις που επικαλείται ο ευπαίδευτος Γενικός Εισαγγελέας δε δικαιολογεί την εισήγηση του για εφαρμογή της παραγράφου 4 του άρθρου 188 του Συντάγματος. 25
 30

Εφόσο η ορθότητα των αποφάσεων στις υποθέσεις *Πουρής* (ανωτέρω) και *Ερμογένους* (ανωτέρω) αναφορικά με τον τρόπο που έχουν ερμηνεύσει το άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου σε συνδυασμό με το άρθρο 137 (1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, στην μορφή που η τελευταία αυτή νομοθετική πρόνοια είχε θεσπιστεί, δεν 35
 αμφισβητείται από τον ευπαίδευτο Γενικό Εισαγγελέα, και

2 Α.Α.Δ. Γεν. Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη & Άλλου Πογιατζής, Δ.

- 5 εφόσο έχει αποτύχει προσπάθειά του να μας πείσει ότι επιβάλλεται οποιαδήποτε προσαρμογή των προνοιών του άρθρου 137(1) του Κεφ. 155, ώστε να συνάδουν προς τις διατάξεις και το πνεύμα του Συντάγματος που έχει επικαλεστεί, οι υπό εξέταση δυο εφέσεις είναι καταδικασμένες σε αποτυχία και προσυπογράφω, ως εκ τούτου, την απόρριψή τους.

Οι εφέσεις απορρίπτονται.